

ты Българе, обралъ стана имъ, и съ голѣмъ обиръ си отишълъ въ Солунъ.

Въ 999 год. и самъ византийскый царь отишълъ възъ Българийж. Той най-напрѣдъ отишълъ на Пловдивъ и оттамъ ся-упахтилъ камъ Срѣдецъ; нъ безъ да доближи града, благодарилъ-ся само съ приzymane-to на околны-ты твърденъ, и ся-врънжлъ въ Мосинополъ (въ южны Тракийж) да ся-пригответи изново на войнж.

Въ 1000 год. Василий пратилъ силнж войскж прѣзъ источнж Старж-планинж, по пѣтя, прѣзъ който Цимисихий водилъ византийци-ты толкова пѣти. Войводы-ты Василиевы призели съ прѣдательство Голѣмж Прѣславж, Плисковъ и Малкж Прѣславж, и ся-врънжли назадъ побѣдителе. Въ тына градове Византийци-ты оставили своиж войскж.

На другж-тж годинж (1001) самъ византийскый царь повелъ войскж въ насряштинж-тж странж, на югъ, прѣзъ Солунъ. Царь Самуилъ му не излѣзлъ насряштж: не ся-знае, какво го въспирало. Василий ударилъ на българекы-ты градове въ южны Македонинж и зель да сполуча: Берриа му ся-прѣдала отъ българекый управникъ Драгомира, когото Василий направилъ проконсулъ на Византийскж-тж дръжавж затова нѣшто. Отъ Берриа византийскый царь отишълъ по-нататкъ на югъ камъ прѣдѣлы-ты на Тессалинж, и обетжнилъ Сръбчиште (на западъ отъ Олимпъ). Тамъ българекый войвода Николица ся-бранилъ юнашкы и опорито. Най-сетнѣ твърдына-та была призета съ пристѣпъ и Николица уловили робъ. Византийскый царь искалъ да го подмами, та го завелъ въ Цариградъ, и го направилъ патрициа. Нъ Николица не штѣлъ да